

În 1976 s-ar fi descoperit viață pe Marte

Gilbert V. Levin, principalul investigator în cadrul unui experiment NASA care a trimis capsulele Viking pe planeta Marte în 1976, a publicat un articol în Jurnalul american de știință, susținând că rezultatele pozitive ale experimentului au arătat că exista viață pe Planeta Roșie, scrie CNN, preluat de Mediafax. Experimentul, numit „Labeled Release” (LR), a fost creat pentru a testa prezența materiei organice în solul marțian. „Se pare că am fi găsit de fapt un răspuns la acea întrebare fundamentală”, a scris Levin în articol. În cadrul experimentului, sondele Viking au implantat nutrienți în solul marțian. Dacă ar exista viață în sol, aceasta ar consuma nutrienții și ar lăsa urme ale metabolismului său, acestea putând fi detectate de către monitoarele radioactive. Totuși, alte experimente nu au reușit să găsească materiale organice, iar NASA nu a putut reproduce rezultatele în laboratoarele sale. Astfel, rezultatul pozitiv a fost considerat „fals-positiv”, fiind provocat de o reacție chimică necunoscută, nu de viață extraterestră, informează CNN. „NASA a concluzionat în timpul experimentului LR că a fost găsită o substanță care imita viața, dar nu a găsit viață în adevăratul sens al cuvântului”, a mai scris Levin în articolul său. „Însă, fără nicio explicație, în următorii 43 de ani de la Viking, niciuna dintre următoarele sonde trimise pe Marte nu a avut în componența sa un instrument pentru detectarea vieții”, a adăugat Levin.

G.M. Zamfirescu, o comemorare ratată. Marele scriitor, evocat de fiica lui, actrița Raluca Zamfirescu

„Raluca Zamfirescu a știut că în spatele strălucirii unei serii de spectacol se ascunde viața reală, cu satisfacțiile, dar și cu costurile ei, uneori prea ridicate, pe care le-a plătit cu demnitate, cu noblețe. (...) Teatrul nostru pierde nu numai un mare artist, dar și un om exemplar”, scria bioul de presă al Teatrului Național din București în dimineața în care s-a aflat vestea morții actriței, în 2008.

Era cunoscută pentru rolurile din „Așteptând la Arlechin”, de Noel Coward, „Trei surori” de A.P. Cehov, „O batistă în Dunăre”, de D.R. Popescu, „Gaițele”, de Al. Kirilșescu, „Conul Leonida față cu reacțiunea”, de I.L. Caragiale, „Domnișoara Nastasia” și „Idolul și Ion Anapoda”, de G.M. Zamfirescu. Talentul nativ și solida formație intelectuală - a absolvit Conservatorul de Artă Teatrală și Facultatea de Litere și Filosofie a Universității București - i-au oferit posibilitatea întâlnirii cu eroine de primă mărime ale dramaturgiei românești și străine. Față de ilustrul ei tată actrița a simțit toată viața reverență și respect, întrebându-se în ultimul ei interviu cum va răspunde reîntâlnirii cu el.

Amănunte în pagina 3

Raluca s-a născut după ce tatăl ei a plecat din Satu Mare

Secretul inelelor. Ce mesaje transmit două inele?

În numărul de săptămâna trecută al suplimentului „Informația de Duminică”, „Fila de Psihologie” a etalat în spațiu-i dedicat semnificația purtării unui inel singular pe unul din cele 10 degete de la mână, pornind de la semnificația simbolică a fiecărui deget.

Combinările de câte două inele (45 la număr) aduc o nouă semnificație pe care purtătoarea o transmite mai mult sau mai puțin conștient, după cum urmează.

PAGINA 7

Pentru prima dată în istorie, două femei în spațiu

Astronatele Christina Koch și Jessica Meir au efectuat o ieșire în afara Stației Spațiale Internaționale (ISS). Ele au făcut prima ieșire în spațiu exclusiv feminină pentru a schimba un set de baterii aflate în afara Stației Spațiale Internaționale, potrivit anunțului făcut de administratorul NASA, Jim Brindentine.

Ieșirea a fost programată pentru 17-18 octombrie. Trebuie precizat faptul că o astfel de ieșire a fost programată încă din luna martie a acestui an, însă a fost amânată din cauza faptului că costumele spațiale necesare acestei activități nu erau disponibile pentru cele două femei astronaut: Christina Koch și Anne McClain.

Cele două femei astronaut au înlocuit unele baterii care au mai fost o dată schimbate în aprilie. Bateriile defecte s-au adus pe Pământ la bordul unei capsule Dragon a SpaceX pentru a fi analizate de către inginerii NASA. Sarcina acestora este de a identifica cauzele erorilor de funcționare și pentru a stabili ce trebuie făcut pentru a evita astfel de probleme care să afecteze activitatea Stației Spațiale Internaționale.

Mona Lisa a fost îmbrăcată într-o protecție de sticlă

Subtilul zâmbet al Mona Lisei va putea fi văzut mai clar de vizitatorii Muzeului Luvru din Paris, Franța, după instalarea unei noi protecții din sticlă, cu mult mai transparentă în comparație cu cea precedentă, potrivit Reuters, citat de agenția de presă Mediafax.

Pictura a fost acoperită cu o protecție din sticlă la începutul anilor 1950, după ce un vizitator a deteriorat-o, punând acid pe ea. De atunci, au mai existat tentative de a vandaliza pictura, dar toate au eșuat.

Vincent Delieuvin, curatorul secției de picturi italiene datate în secolul al XVI-lea a muzeului, a declarat că tehnologia sticlei s-a îmbunătățit semnificativ în ultimii ani și că precedenta protecție, veche de 15 ani, nu oferea o vizibilitate foarte bună.

„Astăzi, «Mona Lisa» se află în spatele unei protecții din sticlă extrem de transparentă, ce le lasă vizitatorilor impresia că stau foarte aproape de pictură”, a declarat Delieuvin.

Septembrie 1900, concurs hipic la Satu Mare

Premiul cel mare acordat de oraș a fost de 800 coroane

Concurs internațional de cai, septembrie 1900, cai din rasa jumătate-sânge arab, aparținând Guvernului Ungariei, fotografie apărută în revista franceză L'Illustration, numărul din septembrie 1900

PAGINA 2

noiembrie 1784 noiembrie 2019

235 de ani de la răscoala condusă de Horia, Cloșca și Crișan

Aurel Popp, Execuția lui Horia, desen. Însoțit de Irina, singura lui nepoată, în anul 1959 artistul Aurel Popp face o călătorie de documentare, pornind cu trenul de la Carei, ajunge la Cluj, Turda, Aiud, Alba Iulia, Sibiu.

PAGINA 6

Izabela Voropciuc mai face un pas spre o carieră pianistică de înalt nivel

PAGINA 4

Mariana Baști Veres, 45 de ani la catedră

PAGINA 5

Concursul din afara orașului: Premiul orașului liber regal Satu Mare pentru câștigător, 800 de coroane. Al doilea clasat câștigă întreaga sumă a taxelor de participare, iar al treilea își păstrează pentru sine taxa de participare.

În 30 septembrie 1900 la Satu Mare s-a organizat un important concurs hipic

La concurs a asistat crema societății din oraș, dar și din comitatele vecine Sătmarului. Câștigătorul a primit 800 coroane

Succesul concursului hipic a fost asigurat și de o după masă cu soare, și de pregătirile cu multă muncă cu săptămâni înainte. Deja de la ora 1 la prânz, mii de oameni au năvălit, asemeni unui fluviu, pe intrarea pășunii de cai de dincolo de pod. Însă nu doar numărul mare de oameni, ci și calitatea lor a făcut ca acest eveniment să nu fie un obișnuit. Am văzut acolo crema societății din oraș, a comitatului dar și din comitatele vecine, o mulțime de oameni pe care o putem vedea doar o dată pe an.

Însă din partea orașului s-a înregistrat un interes mai redus față de anul trecut, lucru ce se explică prin faptul că evenimentul a avut loc concomitent cu ceremonia de înmormântare a canonicului dr. Keszler, la care a participat o parte din conducerea orașului.

La concurs s-au înscris mai puțini concurenți față de numărul estimat. Însă caii au fost niște concurenți puternici. Pista a fost anul acesta ceva mai tare, prin urmare, comisia de organizare s-a convins că dacă dorește să facă față interesului publicului crescând de la an la an, atunci va trebui să asigure o pistă permanentă, arată. Calea ferată existentă asigură un transport comod pentru public așa că terenul de la Curtuiș se poate considera unul adecvat pentru a ajunge la concurs.

Înainte etapei a II-a a avut loc un episod interesant. Ca să se respecte intervalul dintre etapa I și a II-a s-a dat startul la concursul gospodariilor mai repede de ora 2, oră care a fost stabilită înainte, concursul nefiind validat. În acest fel, etapa a II-a s-a putut începe la ora 2 și un sfert. Liptay Béla a sosit la pistă când cursa se terminase deja și a făcut contestație pentru nerespectarea termenelor stabilite. Chestiunea a ajuns la Asociația Hipică Maghiară, dar pentru că prin condițiile de participare distribuite înainte concursului nu figurează exact ora startului unor atepi, iar startul la etapa a II-a nu s-a dat înaintea orei 2 după masa, probabil contestația va fi respinsă. Raportul oficial despre concurs conține următoarele: Concursul din afara orașului: Premiul orașului liber regal Satu Mare pentru câștigător, 800 de coroane. Al doilea clasat câștigă întreaga sumă a taxelor de participare, iar al treilea își păstrează pentru sine taxa de participare. Concursul a fost deschis pentru caii din

Concursul a fost deschis pentru caii din țară cu vârsta de trei ani și mai sus, care nu au câștigat niciun concurs în anii 1899-1900

țară cu vârsta de trei ani și mai sus, care nu au câștigat niciun concurs în anii 1899-1900, cu un premiu de maxim 1800 coroane. Concursul a fost dedicat amatorilor. Distanța: 2000 de metri. La concurs trebuia să participe minim doi cai cu proprietari diferiți pentru a putea obține premiul I. Sarcină: la caii de 3 ani 60 de kg, la cei de 4 ani 63 kg, la cei de 5 ani sau mai vârstnici: 65 de kg, la caii pur sânge: plus 7 kg. După fiecare 500 de coroane câștig un spor de câte o coroană, maxim 5 coroane. Taxa de participare: 20 de coroane. Lista s-a închis după 17 înscrieri la concurs.

Premiul doamnelor

Premiul I: onorariu în valoare de 400 de coroane, premiul II: în valoare de 100 de coroane. Un concurs pe teren neted, pentru caii pur sânge cu vârsta de peste 3 ani din proprietatea membrilor Asociației Agricole din Comitatul Sătmar cu călăreți amatori sau cu membrii Asociației Agricole sau de către fiii acestora. Distanța: 1600 m, sarcină: 70 kg, pentru caii de 3 ani cu 5 kg mai puțin. Taxa de participare: 10 coroane. S-au înscris 8 cai.

Concurs de creșterea cailor

Premiul acordat de Excelența sa ministrul regal al agriculturii: 1000 de coroane, din care 800 de coroane pentru primul clasat și 200 pentru cel de-al doilea. La concurs trebuia să participe cai de la minim 4 proprietari ca premiul să fie acordat.

Concurs de vânătoare

Este organizat pentru proprietarii de cai jumătate-sânge de 4 ani sau mai vârstnici din orașul liber regal Satu Mare, cu călăreți amatori sau cu membrii Asociației Agricole din Comitatul Sătmar sau cu fiii acestora. Distanța: cca. 4.000 metri. Sarcina: 75 kg, pentru caii de 4 ani cu 5 kg mai puțin. Taxa de participare: 20 de coroane. Pe lista de start: 20 de cai.

Cursă cu obstacole

Premiul: 500 de coroane din partea Asociației călăreților amatori, 300 de coroane din subvenția acordată Asociației Hipice de către ministrul agriculturii, în total 800 de coroane pentru câștigător. Cel de-al doilea clasat câștigă suma totală a taxelor de înscriere, cel de-al treilea primește înapoi taxa de participare. Concursul este dedicat cailor de 4 ani sau mai în vârstă, care în anii 1899-1900 nu au câștigat vreun concurs, cu un premiu de 1800 de coroane minim. La concurs trebuiau să fie înscriși niște cai din proprietatea a cel puțin 2 proprietari diferiți ca premiul să fie acordat. Distanța: cca. 4.000 m, sarcina 65 kg la caii de 4 ani, 70 kg la cei de 5 ani și 75 kg la caii de 6 ani

sau peste. Pentru caii jumătate-sânge un bonus de 5 kg. Lista de participare s-a închis cu 10 numiri.

6 octombrie

Sâmbătă, 6 octombrie va avea loc aniversarea de 51 ani a acelei zile triste, când marii conducători ai luptei noastre pentru independență au suferit o moarte de martir la Arad. Această zi este comemorată de atunci în fiecare sat din țară cu un requiem religios. În Catedrală, preotul interimar Tóth József va ține slujba de requiem.

Apel către doamne

Cu ocazia manifestărilor de comemorare dedicate zilei de 6 octombrie, dorim să atragem atenția doamnelor să se îmbrace pe cât posibil în haine negre sau de culoare închisă ca semn al sentimentului care cuprinde inima națiunii maghiare.

Bani de la ministru

Ministrul de interne a acordat o sumă de 200 de coroane pentru sinistrării în urma incendiului din Prilog.

Logodnă

Szarka Károly, preotul reformat din Olcsvaapáti (azi în Ungaria), fiul fostului protopop reformat, s-a logodit cu domnișoara Molnár Lenke din Peleşul Mic, această fiică drăguță a preotului reformat și consilierului Molnár Lajos din Peleşul Mic. Casă de piatră.

900 de ani de creștinism

Anul acesta, gimnaziul catolic regal va sărbători aniversarea de 900 de ani de creștinism. Alocuțiunea festivă va fi ținută de dr. Fechtel János, prof. de liceu. Vom reveni cu amănunte.

Vacanță pentru culesul strugurilor

Corpul profesoral al Gimnaziului Evanghelic Reformat a acordat o vacanță pentru elevi pentru culesul strugurilor între 10 și 15 a lunii curente.

Drapelul național în burta unei vaci

Nu e o poveste, este ceva adevărat. Joia trecută a avut loc acest eveniment pe poligonul militar de dincolo de pod, care este totodată un teren de exercii militare, dar și un teren de joacă pentru elevii gimnaziului regal reformat și ai al-

tor școli din localitate. În timp ce elevii gimnaziului superior regal catolic și-au făcut aici jocurile de gimnastică, ciurda pascănd în vecinătate s-a apropiat de acștia și o vacă a mâncat cu o mare poftă drapelul național tricolor instalat pe colțurile limită ale terenului de sport. Iar dacă elevii nu erau atenți și nu ar fi procedat cu toată forța pentru gonirea vacilor, și celelalte drapeluri ar fi fost victime vacilor care văzând pofta celorlalte vaci, s-au repezit și ele la drapelurile existente. Cum s-au simțit vacile după consumarea uinei de drapete: numai ciurdașul respectiv ar putea da relații.

Solicitare

Solicitat în interesul proprietarilor de vițe de vie din Viile Satu Mare domnului Rózsa Károly în calitate de interes local Satu Mare-Ardu, ca în perioada culesului strugurilor să binevoiască a dispune oprirea ocazională a trenurilor la drumul de acces între dealurile Csillag și Tükör și la drumul către biserica reformată, dacă sunt pasageri acolo care vor dori să urce sau să coboare. Această solicitare este una echitabilă din partea proprietarilor de vițe de vie din orașul Satu Mare. Satu Mare, la 2. octombrie 1900

Cu stimă:

Dr. Farkas Antal avocat

(Szamos, 4 octombrie 1900)

Spațiu deschis* Declarație

Anunț pe toți care se interesează de chestiunea de onoare ivită între mine și domnul Váry Ferencz, că în urma procesului verbal întocmit în data de 25. septembrie, domnul Váry O. Ferencz a fost obligat la niște scuze, lucru ce el nu a făcut și nici însărcinații lui nu au făcut niciun demers în această direcție, prin urmare, eu nu am putut lua în seamă noua provocare a lui, și am fost nevoit să o resping.

Am intentat un proces penal la judecătoria de plasă împotriva domnului Váry Olvaszthó Ferencz pentru declarațiile sale nefondate și public calomnioase publicate în „Szamos”.

Livada, în 5 octombrie, 1900

Gieszwein László

*Redacția nu are niciun fel de responsabilitate pentru cele publicate în această rubrică.

Pană de curent

În seara zilei de 5. octombrie a avut loc o pană de curent la Satu Mare. Lămpile electrice au luminat câteva momente orbitor după care ele s-au stins subit în mai multe locuri. Așa cum am aflat, această pană nu s-a datorat deloc angajaților de la uzina electrică. Pana a intervenit când trasamentul conductelor căii ferate electrice a impus mutarea conductelor de telegrafie și de telefoane la o distanță mai mare de calea ferată. Unul din oamenii oficiului poștal și de telegrafie care au efectuat lucrarea respectivă, a provocat un scurt-circuit între două conducte electrice private. Din această cauză lămpile electrice au primit o tensiune dublă din care cauză ele au ars sau s-au topit siguranțele.

Răspuns domnului avocat dr. Farkas Antal

Spre regretul meu, nu vă pot da un răspuns pozitiv la solicitarea dv. publicată în ediția din 4. octombrie a ziarului „Szamos” privind noile stații feroviare de la

Viile Satu Mare. Cu toate că publicul călător s-a putut convinge deja că calea noastră ferată face totul pentru satisfacerea exigențelor călătorilor. Și noi am avea un interes deosebit față de o stație vizavi de biserica reformată, calea noastră ferată dorind să cumpere terenul lui Györy pentru un loc de agrement de vară, și din această cauză ne-a preocupat mult o stație de aici, însă între dealul Lippa Mică și piața din Vii este o pantă continuă, așa că nu poate fi vorba acolo de o stație. Trenul nu ar putea porni pe o asemenea pantă în sus, instalațiile de atașare ale vagoanelor nu ar rezista la un asemenea efort la o pornire pe o asemenea pantă și astfel ruperea garniturii ar fi inevitabilă. Din această cauză propunerea unei stații aici nici măcar nu s-ar putea pomenii în fața organelor de supraveghere a circulației feroviare. Avem o situație similară și la fel de nefavorabilă la intrarea între dealurile Lippa Mică și Csillag. Linia ferată este pe fundul unei șanț adânci acolo, de unde începe câte un urcuș în ambele părți. Trenul ar putea urca numai după un elan făcut înainte, iar dacă ar opri între cele două urcușuri, ar și rămâne acolo pentru că nu ar putea porni. Situația ar fi cu totul altfel dacă am avea o tracțiune cu locomotive electrice și nu cu abur, pentru că o locomotivă electrică nici nu ar simți asemenea urcușuri. Și poate nu va trece mult timp când întreaga linie către Vii să fie electrificată, și atunci am putea înființa ușor și niște stații noi. Bineînțeles, ar fi o greșeală din partea noastră dacă am rămâne doar la această constatare negativă simplă. Eu recunosc că este destul de neplăcut să te deplasezi pe jos 1-2 și 3-4 kilometri și trebuie să facem ceva pentru evitarea acestui lucru, mai ales dacă el este solicitat de un domn atât de onorabil și stimat de toată lumea. Poate va fi suficientă deocamdată acea măsură luată de calea noastră ferată că în zilele recoltării strugurilor pune la dispoziția călătorilor între Lipa Mică și piața din Vii niște căruțe, care se pot închiria înaintea plecării trenurilor și chiar mai înainte, așa că mersul de pe jos va fi eliminat. Aceste căruțe vor staționa în timpul recoltării strugurilor toată ziua în stații, ele se pot comanda și în prealabil, și astfel acestea vor sta la dispoziție și pentru vizitele la diferite plantații de vie, și vizitatorii nu trebuie să se deplaseze pe jos pe niște distanțe mari între acestea.

Cu respect deosebit: Rózsa Károly

Redăm în continuare și observațiile total întemeiate ale domnului dr. Farkas Antal la răspunsul de mai sus: „Jau la cunoștință răspunsul domnului Rózsa Károly la solicitarea mea pe care l-am primit și în scris și publicat și aici, cu observația că eu nu am constatat greutățile pomenite între intrările către delurile Tükör și Csillag, pentru că, după părerea mea, linia ferată acolo este deja orizontală și nu trece nici pe vreo pantă nici pe vreun urcuș, în orice caz, acolo trenul ar putea opri mult mai ușor decât în stația ocazională deja existentă la Előcsér. Pe de altă parte, mi se pare extrem de ciudat că în posesia unor soluții tehnice moderne, circulația feroviară, mai convenabilă și mai ieftină, să nu fie accesibilă tocmai în dreptul unor terenuri foarte mari cu vițe de vie sau care urmează să fie plantate, lucru la care închirierea unor căruțe nu ajută deloc, pentru că ar fi prea scumpă.

Cu stimă: dr. Farkas Antal avocat (Szamos, 7 octombrie 1900)

Veres Istvan, A. Zaharia

Informația Zilei

ISSN 1222-4715

Director general - D. Păcuraru

Director editor: Ilie Sălceanu

Redactor șef suplimentar - Adriana Zaharia (Informația Zilei de Duminică și Sănătate și Frumusețe, Informația TV)

Redacția Satu Mare:

str. Mircea cel Bătrân nr. 15

Satu Mare, cod 440012

Telefon: 0261-767300

e-mail: redactiasm@informatia-zilei.ro

www.informatia-zilei.ro

Teatrul a fost mereu o preocupare a scriitorului bucureștean, așa că nu e de mirare că fiica sa, Raluca, născută în noiembrie 1924, la puține luni după ce tatăl său a revenit în Capitală, a devenit o actriță importantă a Teatrului Național din București, iar unul din rolurile care au consacrat-o a fost cel titular din capodopera tatălui ei, "Domnișoara Nastasia".

MEMORII

Raluca, fiica lui G.M. Zamfirescu, a fost o actriță de succes la TNB

Numele lui George Mihail Zamfirescu a rămas pentru totdeauna legat de Satu Mare, prin activitatea sa de gazetar și scriitor desfășurată între 1922 și 1924, la care s-a adăugat și impulsul dat mișcării teatrale în limba română, încununat cu spectacolul "Patima roșie" din 1923 pus în scenă sub îndrumarea lui.

Teatrul a fost mereu o preocupare a scriitorului bucureștean, așa că nu e de mirare că fiica sa, Raluca, născută în noiembrie 1924, la puține luni după ce tatăl său a revenit în Capitală, a devenit o actriță importantă a Teatrului Național din București, iar unul din rolurile care au consacrat-o a fost cel titular din capodopera tatălui ei, "Domnișoara Nastasia". Raluca Zamfirescu a fost și soția celebrului regizor și profesor Ion Cojar.

O carieră exemplară în Teatrul Național

"Raluca Zamfirescu a știut că în spatele strălucirii unei serii de spectacol se ascunde viața reală, cu satisfacțiile, dar și cu costurile ei, uneori prea ridicate, pe care le-a plătit cu demnitate, cu noblețe. Prin despărțirea de Raluca Zamfirescu teatrul nostru pierde nu numai un mare artist, dar și un om exemplar", scria biroul de presă al teatrului în dimineața în care s-a aflat vеста morții actriței, în 2008.

Era cunoscută pentru rolurile din "Așteptând la Arlechin", de Noel Coward, "Trei surori" de A.P. Cehov, "O batistă în Dunăre", de D.R. Popescu, "Gaițele", de Al. Kirîțescu, "Conul Leonida față cu reacțiunea", de I.L. Caragiale, "Domnișoara Nastasia" și "Idolul și Ion Anapoda", de G.M. Zamfirescu. Talentul nativ și solida formație intelectuală - a absolvit Conservatorul de Artă Teatrală și Facultatea de Litere și Filosofie a Universității București - i-au oferit posibilitatea întâlnirii cu eroine de primă mărime ale dramaturgiei românești și străine.

"Raluca Zamfirescu a resimțit pe umeri, încă din tinerețe, povara paternității lui George Mihail Zamfirescu, povară rareori dulce, mai mereu amară, în funcție de oscilațiile vremurilor. Raluca Zamfirescu a fost însă, întotdeauna, ea însăși: o actriță a adevărului, a poeziei, a omeniei", se arată în același comunicat remis de TNB.

Scurtă fișă a activității actricești

Raluca Zamfirescu a jucat în câteva filme: "Cu mâinile curate" (1972), "Vis de ianuarie" (1978), "Întunecare" (1985), "Cuibul de viespi" (1986), "Morometzii" (1987), "Bătălia din umbră" (1988). Rolurile din teatru sunt mult mai numeroase, majoritatea realizate pe scenele TNB.

Spicium câteva spectacole: "Complexul României" de Mihaela Michailov, "Așteptând la Arlechin" de Noel Coward, "Tărâmul celălalt" de Dușan Kovacevic, "Trei surori" de A.P. Cehov, "O batistă în Dunăre" de Dumitru Radu Popescu, "Căruța cu paiațe" de Mircea Ștefănescu, "Trei pe o bancă" de Aldo Nicolai, "Gaițele" de Alexandru

Kirițescu, "Zoo sau asasinul filantrop" de Jean Bruller (Vercors), "Destine" de Regine Weicker, "Conu Leonida față cu reacțiunea" de I.L. Caragiale, "Prizonierul din Manhattan" de Neil Simon, "Să nu-ți faci prăvălie cu scară" de Eugen Barbu, "Domnișoara Nastasia" de G.M. Zamfirescu, "Anna Karenina" de Lev Tolstoi, "Învieria" de Lev Tolstoi, "Moralitatea doamnei Dulka" de Gabriela Zapolska, "Cupa răsturnată" de Si-Pu Van, "Îndrăgostiții" de Maria Banuș, "Idolul și Ion Anapoda" de G.M. Zamfirescu, "Paharul cu apă" de Eugene Scribe, "Ifigenia în Aulida" de Euripide, "Faust" de Johann Wolfgang von Goethe, "Steaua fără nume" și "Jocul de-a vacanța" de Mihail Sebastian.

S-a ocupat și de teatrul radiofonic, atât ca actriță cât și ca realizatoare de adaptări pentru acest mediu specific. Printre marile roluri abordate de ea doar în acest context se numără două din personajele emblematice pe care orice actriță le dorește în portofoliu: Julieta din "Romeo și Julieta" și Ofelia din "Hamlet" de William Shakespeare.

Președintele Ion Iliescu i-a conferit actriței Raluca Zamfirescu la 29 noiembrie 2002 Ordinul național Serviciul Credincios în grad de Cavaler, "pentru crearea și transmiterea cu talent și dăruire a unor opere literare semnificative pentru civilizația românească și universală".

Începuturile și amintirea tatălui

Ultimul interviu Raluca Zamfirescu l-a acordat cu o lună înainte de a muri, în noiembrie 2008, cunoscutei jurnaliste de teatru Monica Andronescu. Desigur, domină amintirile legate de ilustrul său părinte.

"La tata, care era gazetar tânăr, venea Panait Istrati și tata îi lua interviuri. Panait Istrati era internat la sanatoriu, pe Viilor, unde este și-acum spitalul de boli de plămâni. Era bolnav de tuberculoză. Îar după ce a scris „Spovedania unui învins”, tata i-a luat o serie de interviuri. Noi aveam casa pe pământ, și în față era un chioșc acoperit de trandafiri roșii, mici. Îar la intrarea în casă aveam un ciureș. Și mi-aduc aminte cum Panait Istrati îi spunea tatei despre ciureșul ăsta: „George, aici este o minune!” Ce frumos stăteau ei sub ciureșul ăla de vorbă, și noi, eu și sora mea Gabriela, când trebuia să ne retragem, seara, ne duceam la domnul Istrati și-i spuneam: „Săru-măna!”. Mă cutremur și acum când îmi aduc aminte cum îmi dădea mâna, ca un părinte bun. Rugăciunea mea de seară, către Dumnezeu, era „Dă, Doamne, sănătate mamei, tatei, lui maica mare, lui taica mare, Gabrielei, mie minte și noroc și dă-i sănătate domnului Panait Istrati”. Pentru că știam că e foarte bolnav”, își amintea Raluca Zamfirescu despre prietenia unor oameni de cultură cu destin nefericit. "Acolo veneau majoritatea colegilor tatei, Victor Ion Popa, Zaharia Stancu, cu ei am crescut. Copilăria mea nu este decât un basm cu zei, cu semi-zei, un basm după care tânjesc."

Moartea subită a lui "Gemil"

"A murit tata. La 40 de ani. Tuberculoză pe fond diabetic. Și ultima lui

Raluca Zamfirescu în rolul titular din "Domnișoara Nastasia", piesa care l-a făcut celebru pe tatăl ei

dorință a fost să învățăm. Tăticu' a plecat, ne-a lăsat, pe când eu aveam 12 ani, și Gabriela 14. Ca să-i împlinesc visul m-am înscris la Facultate, am făcut Litere. El a suferit toată viața pentru că nu a avut studii superioare. Adevărul este că n-am fost foarte bucuroasă să merg spre Litere și Filozofie, dar îi promiseseam tatei că am să învăț, și atunci, pe lângă Institutul de Teatru, cum îi zicea pe vremea aia, „Academia Regală de Muzică și Artă Dramatică”, am făcut și Litere. Ca omagiu, ca un cuvânt dăruit tatei”, spunea actrița.

"Am fost eleva maestrului Ion Mănolescu și aveam profesori pe Maria Filotti, Marioara Voiculescu, Victor Ion Popa. La un examen de actorie, de anul II, în sală fiind Victor Ion Popa și mai mulți directori de teatru, Victor Ion Popa m-a chemat la el. Era, pe atunci, director la teatrul „Muncă și lumină”. Avea o trupă în care erau și maestrul Beligan, și Giugaru, și Irina Răchițeanu. M-a întrebat câți ani am și i-am spus că 17. Pe urmă m-a întrebat de părinți. I-am răspuns că tata a murit și că îl chema George Mihail Zamfirescu. A fost foarte emoționat, pentru că el și tata fuseseră prieteni, și mi-a zis: „Ești fata lui Gemil?” A doua zi m-a chemat la el la teatru și m-a angajat. (...) După 23 august, Victor Ion Popa a fost dat afară de la direcția teatrului. Atunci, eu, Vali Voiculescu, (pe care generația noastră n-o știe, o mare actriță, de vârsta mea), Irina Răchițeanu, am plecat și noi din teatru. Pe mine m-a angajat dna Maria Filotti. Am jucat la ea doi ani. Îar în 47 a venit director la Național Zaharia Stancu și de atunci joc aici. Nu m-am dezlipit de Teatrul Național”, mărturisea Raluca Zamfirescu.

Fotografie de la mijlocul deceniului trecut, spre finalul vieții actriței

"Tata, minunea vieții mele"

"Tata... este minunea vieții mele. Eu am îmbătrânit, dar îl iubesc și acum la fel de mult, îl respect și mi-e teamă de întâlnirea cu el. Să nu zică: Raluca, ce-ai făcut cu viața ta?", spunea nostalgic actrița.

"Tata a fost director de scenă la Teatrul Național din Iași. Acolo erau și Topârceanu, și Ioan Sava, un foarte mare

regizor. La un moment dat a avut nevoie de niște copii într-un spectacol. Și m-a distribuit într-o piesă în care se pare că am fost... destul de bine. Și am știut că altceva nu mai pot să fac. Trăind în teatru, tata fiind director de scenă acolo, mâncând teatru pe pâine, n-am știut să fac altceva, n-am putut. Și tăticu' a fost de acord cu mine. M-au încurajat și ceilalți, Topârceanu, Emil Serghie, Mihail Sadoveanu. Toți erau acolo, la Iași. Am mers pe drumul acesta", continuă amintirile Ralucăi. "Tata a fost un luptător. Toate articolele lui, despre teatru, despre politică... Se lupta în permanență, dar a fost înfrânt de viață, pentru că a murit tânăr. A fost teribil. Ne-a lăsat așa... fără orizont, fără busolă."

Povara numelor celebre

"În viața mea artistică, obstacole n-am avut. Am mers foarte lin și foarte frumos. În viața mea personală, sigur că au fost multe, pentru că, probabil, că n-am știut eu să-mi organizez viața așa cum ar fi trebuit. (...) Iani (Cojar) m-a ajutat foarte mult. Nu însă și în carieră. A fost chiar un obstacol. Să te ferească Dumnezeu să lucrezi cu soțul... Ca să nu se spună „Am distribuit-o pe Raluca, pentru că e nevasta mea”, m-a distribuit în roluri de mâna a doua, deși nu meritam asta. Dar nu mă plâng. Mi-a plăcut ce-am jucat. Împreună cu el am jucat Domnișoara Nastasia. Era visul vieții mele. Am jucat-o și am avut cronici foarte bune. Nu știu cât de bună am fost, dar eu am dat în Domnișoara Nastasia tot ce era adunat în sufletul meu. Păstrez multă recunoștință lui Zaharia Stancu, fiindcă el m-a impus în acea distribuție. Am văzut însă „Domnișoara Nastasia” cu Sorana Țopa, care era mare tragediană, aici, la Teatrul Național. Nici nu îndrăznesc să mă compar cu ea. Dar ea lucrase cu tata”, spunea Raluca, neascunzând faptul că povara numelor celebre cu care a fost asociată nu i-a ușurat drumul profesional.

Întrebată despre marile suferințe ale sale, fiica lui G.M. Zamfirescu a răspuns: "Moartea tatălui meu, fără discuție, și a băiatului meu. Băiatul meu a fost bolnav. Atunci nu se putea să plece din țară. A avut o complicație renală, am cerut voie partidului să mă lase să plec cu el la Cape Town, unde lucra Barnard, să-i facă un transplant de rinichi, dar nu m-au lăsat. Copilul meu a murit exact la 39 de ani, ca și tata. Astea sunt cele două grave nenorociri prin care am trecut, care m-au marcat și m-au făcut să cred că viața nu era chiar așa de frumoasă cum credeam eu când eram tânără."

"Teatrul în care cred eu este teatrul adevărat. Teatrul care să arate oamenilor drumul, să-i îndrume, să le arate adevărul. În viața asta de actor nu depinzi numai de tine, depinzi de alții. Faci ce poți, cât mai bine și cu cât mai multă credință și adevăr. De altfel, asta e calitatea principală a unui actor: adevărul pe care-l transmite", își rezuma Raluca crezul artistic. Și încheia spunând: "Când am să ajung acolo, în fața tatei, aștept să văd ce va spune el. Dacă l-am ascultat... Pentru că eu am vrut să-i închin lui viața și cariera mea. Aș vrea ca toți părinții să fie iubiți așa cum l-am adorat noi."

La cei 17 ani împliniți în această vară, Izabela nu mai e fetița care silabisea cândva un rondo de Mozart sau un concert ușurel de Haydn. Acum are multe premii importante în palmares și a avut curajul să abordeze o partitură de temut, care a născut legende în lumea soliștilor pianiști: Concertul în la minor de Robert Schumann.

Izabela Voropciuc mai face un pas spre o carieră pianistică de înalt nivel

De când a început să cânte în public, în primii ani ai acestui deceniu, Izabela Voropciuc a fost adorată de sătmărenii care sunt aproape de muzica clasică, fie ei profesori, muzicieni, cronicari (recunoaștem!) sau simpli spectatori. Frumoasă, pasionată, talentată și tot mai pricepută, pianista a crescut sub ochii noștri. Concertul de joi al Filarmonicii "Dinu Lipatti" ne-a arătat-o pregătită de încă un salt de nivel în carieră.

La cei 17 ani împliniți în această vară, Izabela nu mai e fetița care silabisea cândva un rondo de Mozart sau un concert ușurel de Haydn. Acum are multe premii importante în palmares, a adăugat pregătirii solide pe care i-a oferit-o Annamaria Manfredi la Liceul de Artă "Aurel Popp" experiența școlii clujene prin profesorii ei de la Colegiul de Muzică "Sigismund Toduță", e stăpână pe tehnica pianistică și a avut curajul să abordeze o partitură de temut, care a născut legende în lumea soliștilor pianiști: Concertul în la minor de Robert Schumann.

Și a făcut-o cu acuratețe și aplomb,

La cei 17 ani ai săi, Izabela Voropciuc a abordat cu acuratețe și eleganță redutabilul Concert în la minor de Schumann

a dominat cu autoritate acordurile înșirate în furtuni pe claviatură, a desenat cu eleganță melodiile schițate de Schumann și ceva-ceva din lirismul și romantismul care împinge această muzică înainte s-a simțit în unele tușee. Dar parcă am vrea s-o reascultăm totuși în acest Concert cândva peste vreo 4-5

ani, și dacă se poate cu un dirijor mai atent la nuanțe și intensități decât s-a dovedit a fi joi seară Adrian Petrescu. Adesea orchestra s-a năpustit peste sunetul pianului acoperindu-l cu totul, dialogul gândit de compozitor a devenit o cursă de monologuri paralele și multe din bucuriile pe care partitura le poate

oferi s-au auzit doar sporadic. O reluare potențată de mai mulți ani de experiență - de viață mai ales - ar fi extrem de interesantă. Spunem asta fără să ne ascundem admirația pentru curajul pianistei de a aborda acest opus - și pentru virtuozitatea și sunetul maiestuos din bisul oferit, Bourée de George Enescu.

Wagner și Stravinski

Iată un cuplu de compozitori care apare foarte rar împreună pe afișele orchestrelor din România, iar la Satu Mare aproape niciodată. Suflul eroic, dinamic, al Preludiului la actul III al operei "Lohengrin" și-a găsit o interpretare bună în stilul emfatic, forte al dirijorului bucreștean, experiența sa în lucrul cu suflătorii (ca prim oboist al Filarmonicii "George Enescu") vădindu-se în acest tempo marțial. Iar "Pasărea de foc" a pluit lin în părțile lente, sincopale ritmice tipice pentru Stravinski în tinerețe n-au pus mari probleme, așa că seara de joi s-a încheiat în crescendo, la propriu și la figurat. Sala a fost plină, inclusiv la balcon, și suntem convinși că Izabela ar fi printre foarte puținii pianiști capabili să umple această locație cu un recital solo, tip de spectacol destul de puțin apreciat pe la noi, din păcate.

Și totuși, marți, destui sătmăreni au ținut să cunoască, în interpretarea elegantă a violonistei Diana Jipa și pianistului Ștefan Doniga, muzica scrisă de compozitoarele României. Așa că noua direcțiune a Filarmonicii poate face din muzica de cameră un eveniment.

"Bani din cer", un spectacol amuzant care consacră schimbul generațiilor la Teatrul de Nord

"Bani din cer" nu e tocmai cea mai literală traducere a piesei lui Ray Cooney cu care Trupa Mihai Raicu a Teatrului de Nord și-a deschis stagiunea la Sala Mare. Titlul original, "Funny Money", s-ar traduce poate "Bani de tot răsul" sau chiar "Bani de răsul curcilor" - poate că asta ar fi cel mai potrivit titlu, având în vedere că în piesă se înfruntă doi polițiști, iar termenul argotic pentru ei este "curcani".

Oricum s-ar traduce, rămâne un fapt consacrat că farsa renumitului comediant englez se joacă de 25 de ani cu enorm succes, chit că situația devine atât de încălțată și zăpăcită în povestea familiei Perkins care s-a procopsit cu o valiză plină de bani, încât își vine greu s-o mai iei în serios. Dar adevărul e că nici nu trebuie luată în serios. E divertisment pur, evadare din cotidian, poezia lui "ce-ar fi dacă" dusă până la absurd. Cu atât mai mult cu cât regia lui Daniel Vulcu pare să-și fi propus să apese și mai tare pe coarda burlescului, riscând de câteva ori s-o rupă, atât de șarjate au fost unele scene în premiera de duminică trecută.

Regizorul și actorul orădean a avut un succes frumos la Satu Mare acum câțiva ani cu "Cină cu proști", în tradiția teatrului boulevardier francez, un spectacol în care ne temeam de exagerări, dar nu a fost cazul, intensitățile fiind bine dozate atunci. Ca și în acea producție, rolul principal i-a fost încredințat lui Romul Morușan, devenit cam fără voia lui, după impresia noastră, starul de comedie al trupei sătmărene. Și joacă bine, expansiv, își descompune personajul tot mai vizibil pe măsură ce situația devine tot mai penibilă. Pe cât de crispat e acesta, pe atât de hilară e compoziția pe care o face Ioana Che-

Dezolarea ce cuprinde scena când cele 735.000 de lire par definitiv pierdute

regi în rolul soției care descoperă, sub șocul valizei cu bani, deliciale alcoolului. Hilară, da, dar și plină de compasiune: femeia aceasta amețită de câte își toarnă și i se toarnă în cap este cea mai lucidă figură de pe scenă. Roxana Fănață și Andrei Stan fac figură contrastantă în rolurile prietenilor de familie surprinși complet de întorsătura de destin, mai ales Andrei reușind un ingenuu delicios, cum rar l-am văzut să joace.

Cei doi polițiști - cât de polițiști or fi ei de fapt - formează un alt contrast: tipul agentului macho, în haină de piele, cu ochelari fumurii, întruchipat de Cătălin Mareș, pus în antiteză cu un gen clasic al literaturii polițiste englezești, detectivul în haine ponosite, tip

Colombo, jucat de neobositul Ciprian Vultur. Stelian Roșian e "deus ex machina" în rolul taximetristului, dar parcă transformarea lui în oșan cu cuțitul de rigoare împinge hazul forțat prea departe. E drept, teatrul comic englez oscilează între calmul disimulat și șarja asumată, și asta încă din vremea lui Shakespeare. Momentul coregrafic, gândit de Roxana Fănață pentru final, pune capăt acestui ghiveci picant pe care publicul îl gustă bucuros.

Ceea ce realmente ne bucură la această montare este confirmarea faptului că schimbul de generații s-a făcut cu bine la trupa română a Teatrului de Nord (doar Vultur e din "vechea gardă") și comedia este pe mâini bune și de acum încolo la Satu Mare.

"La Gomera", o altoire a Noului Val cu stilul Tarantino

România a ales să propună pentru Premiul Oscar dedicat celui mai bun film străin "La Gomera", noua producție regizată de Corneliu Porumboiu, pe care sătmărenii au avut ocazia s-o vadă la cinema și o pot revedea în acest weekend în evenimentul "Zilele Filmului Românesc" de la Centrul Cultural "G.M. Zamfirescu". O alegere inspirată, întrucât este un film care combină fără cusur partea comercială cu cea dedicată cunoscătorilor.

Cei care au urmărit cariera lui Porumboiu îl știu pasionat de semiotică, de limbaje și coduri, iar acest film care are în centru un limbaj codificat autentic, El Silbo din insula Gomera din Canare, fluierat de localnici pentru a se face înțeleși la distanțe mari, îi permite regizorului să se joace cu nivelele de percepere a mesajului. Este de asemenea un film care desăvârșește oarecum întoarcerea spre publicul comercial a Noului Val românesc. Porumboiu împrumută mult, și cu folos, din estetica lui Tarantino: își împarte filmul în episoade, citează copios din clișeele filmelor polițiste, accentuează treptat suspansul și folosește coloana sonoră ca un

fel de cor antic, adesea asocierile fiind pline de umor, mai ales pentru cunoscătorii de operă (de multe ori se cântă despre puritatea stricată de fațete de pe ecran). E Tarantino cel dinaintea seriei Kill Bill, turnat într-o poveste românească despre corupție și disimulare care rămâne în marca Porumboiu, cu o violență mai degrabă de bandă desenată decât de cinema neorealism.

Vioara întâi este aici redescoperita Catrinel Menghia (Marlon), care oferă un portret de divă fatală, cu o scenă fierbinte cu tot, în contrapunct cu un Vlad Ivanov mai interiorizat ca oricând, polițistul jucat de el fiind genul de bărbat dominat de mama sa până la castrarea simbolică. O revelație este Rodica Lazăr în rolul unei procuratoare duplicitate - ochii actriței spun adesea cu totul altă poveste decât ce rostesc buzele. Prezența unor actori spanioli și peisajele amețitoare din Canare aduc autenticitate, iar El Silbo sună bine fluierat prin București. Istvan Teglas și George Pistereanu dau un contrast strident între băiatul rău și cel bun. E un film de care se pot bucura atât cinefilii înrăiți, cât și cei de ocazie, fiecare găsiind delicatese. Exact ca-n opera lui Tarantino.

“Madame professeur, pour aujourd’hui tout les eleves ont faire leur devoir, exepte: ...”. Propoziția s-ar putea să stârneasce unele emoții în rândul celor ce au avut-o ca profesoară de limba franceză pe doamna Mariana Baști Vereș, cea care ne spune acum, la invitația de a ne acorda un interviu, că “școala este axa existenței mele...”.

INTERVIU

“Bonjour Madame professeur” Mariana Baști Vereș, 45 de ani la catedră

“Să ții în palme sufletul unui copil este, cu siguranță, un privilegiu. Să fii important în viața unui copil este, poate, un dar divin”, scria J. J. Rousseau. Acest citat, cuvintele acestea frumos așezate, ni le-a spus o doamnă profesoară care a slujit școala vreme de 45 de ani. A făcut multe pentru școala sătmăreană de-a lungul anilor și a făcut enorm de multe pentru copiii care au avut de-a lungul vremii bucuria de a o avea la catedră.

“Madame professeur, pour aujourd’hui tout les eleves ont faire leur devoir, exepte: ...”. Propoziția s-ar putea să stârneasce unele emoții în rândul celor ce au avut-o ca profesoară de limba franceză pe doamna Mariana Baști Vereș, cea care ne spune acum, la invitația de a ne acorda un interviu, că “școala este axa existenței mele...”.

- Doamna profesoară, pentru început vă invit să vă prezentați cititorilor noștri.

- Sunt Mariana Baști Vereș, o profesoară în pensie acum, după ce am slujit școala vreme de 45 de ani. Școala este fără doar și poate axa existenței mele. M-am născut în școala din Dealul Mare, Viile Satu Mare, în care am locuit până la 18 ani, părinții mei fiind învățători.

Din clasa a cincea am plecat la Satu Mare, aici urmând cursurile liceului nostru centenar, Colegiul Național Mihai Eminescu, unde după terminarea facultății am predat cu mare mândrie o bucată de timp. La absolvirea facultății am primit catedră la Școala Generală nr. 10, iar în anul 1992 m-am transferat la Școala Generală “Mircea Eliade”.

- Când ați început să îndrăgiți limba franceză?

- Dragostea pentru limba franceză am moștenit-o de la mama mea. Ea a urmat cursurile Școlii Normale din Blaj, de unde la vremea aceea nu s-a mai putut întoarce acasă la terminarea școlii din cauza ocupației Ardealului de Nord. Din acest trist motiv a fost repartizată ca “institutrice” (învățătoare) la Pensionul Notre Dame de Sion din Iași. Aici, mama a predat în limba română cursurile de la școală, iar în restul timpului, toată lumea vorbea limba franceză. Și așa, mama locuind în pension, a învățat limba franceză. La întoarcerea acasă era bilingvă. În anul 1990, când a întâlnit primii francezi veniți în Satu Mare, a fost foarte fericită să constate că nu a uitat nimic din această limbă frumoasă.

- O limbă pe care dumneavoa-

tră o iubiți, limba franceză, și pe care ați predat-o 45 de ani la rând cu dăruire. Considerați că meseria de profesoară a fost una grea?

- Mi-a plăcut enorm de mult să lucrez cu copiii. I-am iubit mult și sunt convinsă că de aceea munca la școală nu mi s-a părut niciodată oboseală. Îmi amintesc cu drag ce minunat era să încep munca la școală cu niște copilași care nu știau nimic despre limba franceză, iar după patru ani să văd rezultatul muncii mele, și al lor, desigur. Mi-am dorit mereu ca elevii mei să rămână cu ceva după patru ani petrecuți împreună, nu doar cu cunoștințe de limbă, ci și cu elemente de cultură și civilizație franceză.

- Ani la rând v-ați implicat și în numeroase activități de voluntariat, mai ales după Revoluție când au început să vină în scop umanitar francezi la Satu Mare.

- Recunosc că până în anul 1990 mă întrebam adesea la ce folosește tot ceea ce fac. A fost un an de cotitură și totul a luat o altă turnură...

Încă din luna ianuarie a anului de după Revoluție au ajuns la Satu Mare primii francezi. Au venit la Casa de copii de la noi din oraș.

Elevii de aici erau școlarizate la școala noastră, iar profesor de franceză care să dorească să lucreze cu ei au găsit pe loc. Am activat în mai multe asociații venite din Franța: „Les enfants de Satu Mare”, „Medecins du Monde”, „Medecins sans frontiere”, „Equilibre” și multe altele. Lucrând aproape zilnic cu francezii, vorbind, gândind în franceză, am ajuns să visez în această limbă. Se spune că atunci ești bilingv când visezi și în limba a doua. Posibil...

- Generația anilor 80, cei cărora le-ați predat, își amintesc și acum cu drag de faptul că ați adus în sistemul de învățământ ceva nou, ați predat franceza altfel, putem spune chiar așa.

- Colaborarea cu asociațiile din Franța, vizitele francezilor la noi au însemnat un adevărat câștig. Câștigul meu a fost că mi-am perfecționat cunoștințele de franceză vorbită în secolul XX și i-am făcut pe elevii mei părtași. Am adus la școală și le-am dat copiilor reviste la care până atunci nici nu puteau visa, cărți de beletristică, manuale, jocuri, jucării.

Am inițiat contacte cu tineri din Franța, copii de vârsta elevilor mei, și iată că între ei a început un intens schimb de scrisori care în unele cazuri s-a finalizat cu prietenii de lungă du-

rată. Am primit mulți tineri din Franța în școală, la orele mele, au venit și profesori care au intrat cu mine la ore. Și am fost și noi, eu și elevii de-ai mei, în Franța.

Îmi amintesc cu drag de un profesor de franceză de la un liceu din Marsilia care a fost la orele mele timp de o săptămână. În anii aceia, elevii erau încă foarte disciplinați și dornici să învețe ceva nou. Edmond, colegul din Franța, a fost deosebit de încântat de copiii mei.

- Știm că tot în anii 1990 a început marea atracție spre engleză...

- În acei ani, de după 1990, într-adevăr s-a întâmplat ceva ciudat. Cu cât eram mai bine pregătită în meseria mea, cu atât mai mult observam că în fiecare an, cei mai buni elevi ai mei își doreau să învețe engleza. Nu franceza... La început am suferit. Nu înțelegeam ce se întâmplă.

Dar cum am început să călătoresc, să vorbesc cu oameni conectați la realitatea profundă, am început să înțeleg că nu e vina mea, nu eu sunt de vină, ci mondializarea care avea nevoie de o limbă comună de comunicare. Iar aceasta era engleza și nu franceza... Drept pentru care am început și eu să învăț limba engleză.

Călătoresc destul de mult și unicul meu copil trăiește de mulți ani cu familia în SUA.

Deci învăț engleza. Urmez un curs online și, ca să fie mai interesant, m-am înscris la curs cu limba maternă franceză.

- În încheiere, că tot se spune că e tot mai greu pentru cadrele didactice să lucreze cu elevii, am să vă rog să ne spuneți cum e, prin ochii profesoarei. Adevărat sau fals?

- După ce am intrat în pensie am mai predat câțiva ani, dar am observat că în fiecare an îmi era tot mai greu să-mi creez condiții minime pentru desfășurarea orelor.

Îmi pare mie sau e adevărat că tinerii din ziua de azi sunt plictisiți, foarte plictisiți... Doar tableta sau telefonul îi mai animă... Nu vreau să pun vina pe părinți, așa cum e acum tendința.

Nu sunt de vină doar părinții, ci și școala, anturajul etc.

Din păcate, același lucru se întâmplă și în școlile din alte țări. Recent, în Franța o profesoară a fost lovită și jignită de părintele venit la școală să reclame notele slabe ale copilului său. Și se întâmplă zilnic, undeva într-o școală din lume... Din păcate.

A consemnat Ioana Vladimirescu

Cu eleva Pinte Delia, fotografie din anul școlar 1978-1979

Asociația “Les Amis des Enfants de Satu Mare”, Monica Palade, Maria Gregorovici, Mariana Vereș

Octombrie 1994, la Casa de copii din Beltiug

PERSONALITĂȚI

Opera lui Horia are un caracter practic și un conținut revoluționar. El apare ca un gânditor și strateg iscusit. Diplomația lui a fost sinceră și deschisă, dar a fost înșelat în credința lui, de "dreptatea împăratului".

Horia, conducătorul răscoalei din Transilvania (1784), martir al neamului românesc

Nicolae Iorga scria că în persoana lui Horia, țărani îl "vedeau pe craiul lor"

Anul acesta aniversăm 235 de ani de la izbucnirea răscoalei populare din Transilvania, din anul 1784 și am socotit de cuviință să prezint câteva crâmpie din viața și activitatea conducătorului acesteia, Horia (Nicola Ursu).

Horia s-a născut în anul 1730 în satul Albac, din Munții Apuseni și a murit la 28 februarie 1785, lângă Alba Iulia.

Horia, pe numele său adevărat Vasile Nicola Ursu, a venit pe lume într-o familie de moți. Copilăria și adolescența le-a petrecut, aici, cunoscând viața de zi cu zi a moșilor, bucuriile și necazurile lor. Bruma de carte a deprins-o tot aici, dar fire iscusită și ageră, s-a situat în fruntea răsculaților din 1784, alături de alți doi stegari, Cloșca (Ion) și Crișan (Gheorghe) sau Marcu Giurgiu.

În această perioadă, țărâimea din Transilvania, în majoritate în stare de iobăgie, avea o situație grea, fiind ținta aspirării atât din partea administrației imperiale habsburgice, cât și a nobilimii maghiare. Moșilor li se răpiseră drepturile strămoșești.

Împăratul Iosif al II-lea (1780 – 1790), monarh luminat, încercase o serie de reforme pe calea înnoirii structurilor învechite ale statului feudal, nobilii maghiari se împotriveau însă aplicării lor. Împăratul a venit în Transilvania în două rânduri și s-a interesat de situația românilor, promițându-le ajutorul. Întrucât această situație nu cunoștea nici o îmbunătățire, români se hotărâsc să se ridice la luptă.

În scurt timp, răscoala se întinde în Zarand, în munții Abrudului, în comitatul Hunedoara. Răsculații impun nobilimii, adunată în cetatea Deveii, un ultimatum pe 11 noiembrie 1784, care a constituit programul răscoalei. Sub presiunea evenimentelor, nobilimea acceptă programul, însă cheamă în ajutor trupele imperiale.

Horia s-a născut în anul 1730 în satul Albac, din Munții Apuseni și a murit la 28 februarie 1785, lângă Alba Iulia

Înșelat de "dreptatea împăratului"

Horia fusese de patru ori la Viena și credea în promisiunile împăratului. Astfel încât, nevrând să se bată cu trupele austriece poruncește retragerea cetelor

răsculate în munții Scorăgetului, de lângă Huedin, pentru a aștepta sosirea primăverii. Câțiva trădători au arătat cănelor imperiale drumul spre tabăra lui Horia. Horia și Cloșca, apoi și Crișan sunt prinși în noiembrie 1784 și închiși la Alba Iulia. Crișan se spânzură în in-

chisoare. Din ordinul lui Iosif al II-lea, Horia și Cloșca sunt trași pe roată pe Dealul de la Furci, de lângă Alba Iulia, la 28 februarie 1785.

Opera lui Horia are un caracter practic și un conținut revoluționar. El apare ca un gânditor și strateg iscusit. Diplomația lui a fost sinceră și deschisă, dar a fost înșelat în credința lui, de "dreptatea împăratului". Programul de la Deva, creat în mare parte prin concepția lui Horia, denotă o concepție social-politică națională, care urmărește în perspectiva desfășurării evenimentelor, strategia schimbării ordinii existente. În ultimul dat se prevedea: "nobili, să nu mai fie, ci fiecare dacă va putea găsi, undeva, o slujbă împărătească, din aceea să trăiască; nobilii stăpâni de moșii să-și părăsească, o dată pentru totdeauna, pământurile și să plătească dare ca și poporul de rând; pământurile lor să se împartă între poporul de rând, după porunca ce-o va da înălțatul împărat".

Moștenirea lui Horia ridică fapta la valoare de jertfă

Răscoala lui Horia va anticipa astfel, programul lui Tudor Vladimirescu de la 1821, după cum acesta, îl va anticipa pe cel al revoluționarilor de la 1848. Răscoala lui Horia, se va încadra, pe plan practic, în mișcarea națională susținută pe plan teoretic, de reprezentanții Școlii Ardelene. Fiind o contribuție practică, moștenirea lui Horia ridică fapta la valoare de jertfă. Mai întâi, Horia a fost un stegar și un îndrumător al răsculaților. De aceea, răsculații credeau în el și îl ascultau. Un sas care îi făcea portretul notează: "Strașnic poruncitor. Precum se vede din întreaga lui înfățișare și din faptele sale de pe vremea când și-a jucat rolul, era născut pe stăpânire" (adică pentru a conduce). Nicolae Iorga scria și el că în persoana lui Horia, țărani "vedeau pe craiul lor". El se face tribunul

dorinței de îmbunătățire a condițiilor de muncă și viață ale țarânilor. Presa europeană i-a atribuit chiar gândul de a reface Dacia în granițele ei firești. În acest sens, este numit "Rex Daciae". Pe drept cuvânt, Horia a contribuit la făurirea unei solidarități românești. Horia întrușipează și simbolul jertfei de sine în folosul poporului român, fapt exprimat în ultimele lui cuvinte: "Mor pentru popor". Horia este unul din martirii neamului românesc.

Bibliografie critică: Densușianu, Nicolae, *Revoluția lui Horia în Transilvania și Ungaria, 1784-1785*, București, 1884; Georgescu – Buzău, Gheorghe, *Răscoala de la 1784 a iobagilor din Transilvania*, București, 1962; Lupaș, Ioan, *Contribuțiuni la istoria românilor ardeleni, 1780 – 1792*, Cu 84 acte și documente inedite culese din arhivele din Viena, Budapesta, Sibiu și Brașov, 1914 – 1915; Idem, *Contribuțiuni la istoria politică* (ed. nouă), București, 1928; Mețș, Ștefan, *Lămuriri nouă privitoare la Revoluția lui Horia*, Sibiu, 1933; Netea, Vasile, *Conștiința originii comune și a unității naționale în istoria poporului român*, București, 1980; Prodan, David, *Răscoala lui Horia în comitatele Cluj și Turda*, Cluj, 1938; Idem, *Iobăgia în Transilvania în secolul al XVIII-lea*, București, 1967; Țintă, Aurel, *Răscolul răscoalei conduse de Horia, Cloșca și Crișan în Banat*, București, 1960.

Mircea Pirlea,

Biblioteca Județeană Satu Mare

Bibliografie:

- Corneanu, Ioan; Teocan – Istrăuan, Lacrima – Cronicarul Nicolae Densușianu (1846 – 1911) despre Revoluția lui Horia, din cartea în manuscris Croniciari români din Ardeal, 2016
- ***** - Enciclopedia marilor personalități din istoria, știința și cultura românească de-a lungul timpului, Volumul II G-O, Editura Genez, București, 2000

Răscoala lui Horia, Cloșca și Crișan a izbucnit la 1 noiembrie 1784

Răscoala din 1784, numită și „Răscoala lui Horia, Cloșca și Crișan”, a fost o importantă acțiune de revoltă a țărânimii iobage din Transilvania împotriva constrângerilor feudale la care era supusă.

La ea au participat iobagi români, maghiari, sași de pe domeniile nobililor și statului, mineri din Munții Apuseni și ocele din Maramureș, meșteșugari, preoți etc. Răscoala a pus în discuție statutul de toleranță în Transilvania imperială al românilor, ceea ce i-a conferit și un caracter național. A izbucnit la 1 noiembrie 1784, în satul Curechiu, Hunedoara, și s-a încheiat la sfârșitul lui decembrie 1784, când Horea și Cloșca au fost capturați de către autorități.

Numărul zilelor de muncă ale iobagilor ajunsese la patru la săptămână cu brațele, trei cu animalele și două pentru jeleri. Asupra țarânilor apăsu și o serie de dări: zeciuiala din produsele agricole și animale, plocoanele, cărăușile, cazarea funcționarilor ce încasau birurile, încartiruirea militarilor. Nobilimea deținea monopolul vânatului, morăritului și pescuitului, cotoipise pă-

duri, pășuni și multe terenuri agricole ceea ce îi nemulțumea pe țarâni. Au mai fost supuși unor obligații privind mizeritul, construirea de cuptoare, transportul lemnului și al minereului, ca și la plata unor impozite. Iobagii aveau voie să se căsătorească numai cu aprobarea nobililor.

Conscripție militară anulată

Deși împărăteasa Maria Tereza emite decretul de toleranță pentru românii de religie ortodoxă din Transilvania și le permite numirea unui episcop ortodox, măsurile nu au efectele scontate. Fiul ei, Iosif al II-lea, a ajuns prima oară în Transilvania pe când era asociat la tron, în 1773. În timpul călătoriei a adunat un număr impresionant de petiții, cam 19.000, la fel întâmplându-se și cu prilejul celei de-a doua călătorii, din 1783. Conducătorul răscoalei, Horea, a fost de patru ori la Viena pentru a-i prezenta împăratului nedreptățile la care sunt supuși țarâni români din Transilvania, ultima audiență fiind în aprilie 1784.

În vara anului 1784 s-a dispus de

către împăratul Iosif al II-lea o conscripție militară, în cadrul regimentelor de graniță; cei înrolați urmau să primească arme și să nu mai facă slujbe iobăgești, iar pământurile și casele pe care le aveau în folosință vor deveni ale lor. Numărul celor care doreau să se înscrie a depășit însă cu mult așteptările autorităților. Conscripția a fost anulată de guvernatorul Transilvaniei Samuel von Bruken-thal, sub presiunea nobililor maghiari care își simțeau amenințate privilegiile de clasă, ceea ce i-a nemulțumit și mai mult pe țarâni.

În ziua de 28 octombrie 1784, la târgul săptămânal din Brad, a venit Crișan cu vestea că Horea a adus noi porunci de la împărat, pe care le va comunica în duminica viitoare (31 octombrie 1784), la biserica din Mesteacăn, îndemnându-i pe iobagi ca în acea zi să vină cât mai mulți, sau cel puțin 4-5 din fiecare sat. Duminică se întruniră circa 500-600 de țarâni iobagi, iar Crișan le arătă o cruce aurită, susținând că a fost primită de Horea de la împărat ca semn că este împuternicit să îndrume pe iobagi să-și hotărască singuri soarta de a rămâne în continuare iobagi sau de a se înscrie grăniceri în regimentele împă-

rătești. Iobagii, la îndemnul lui Crișan, se hotărâră să plece la Alba Iulia pentru a se pune în slujba împăratului.

Oamenii pornesc spre Alba Iulia peste munte, ocolind orașul Brad, ca să nu fie opriți de nobilii maghiari, și înnoptează în satul Curechiu. În timpul nopții sunt atacați de trupele de husari, pe care însă le înving și le dezarmează. Atacul a schimbat planurile răsculaților, care s-au întors spre Brad. Ei au atacat, în ziua de 3 noiembrie 1784, curtea nobiliară Kristyory din Crișcior. Apoi, o parte din ei au urcat în amonte, spre Abrud, prin Mihăileni, iar o altă grupă a coborât în aval, cucerind Bradul, Baia de Criș, Ribița, Hălmăgiu, Hălmăgel, Ociu Aciuța și Pleșcuța, necruțând nici populația civilă.

Extinderea răscoalei

Mișcarea începută în comitatul Zarandului se întinde și în comitatul Hunedoarei. În ziua de 4 noiembrie 1784, cete de țarâni ard castelul baronului Anton Iosika din Brănișca pe valea Mureșului, iar în cele 2 zile următoare țarâni distruseră și arseră toate curțile nobili-

lor din mai multe comune.

La 5 noiembrie răscoala ajunsese la marginea orașului Deva, dar eșuează în încercarea de a cuceri orașul. La 11 noiembrie, Horea adresează nobilimii refugiate în oraș un ultimatum, care rezuma ideile politice și sociale ale răscoalei (deși istoricii au arătat că documentul nu a putut să fie redactat de liderii răscoalei, care nici nu erau în zona respectivă și nici nu știau să scrie; mai mult, documentul este identic cu un act redactat la curtea imperială de la Viena, o propunere a consilierului Borie, trimisă Mariei Tereza).

Răscoala s-a întins, ajungând și în părțile Aradului, Maramureșului și Sibului, la ea participând și țarâni sași și maghiari. Pentru a câștiga timp, autoritățile militare și civile au semnat armistițiul cu răsculații la Tibru, Valea Bradului și Sălcuia. La Brad (27 noiembrie 1784), Lupaș și Rămeț (29 noiembrie) au avut loc lupte grele între răsculați și trupele imperiale, succesul favorizându-i pe țarâni. Dar, la 7 decembrie, țarâni au fost învinși la Mihăileni, iar peste o săptămână, Horia a cerut oamenilor să se retragă la casele lor pe timp de iarnă.

„Bijuteriile sunt ca și condimentul perfect – complimentează ceea ce este deja acolo.”
(Diane von Furstenberg)

FILA DE PSIHLOGIE

Secretul inelelor. Ce mesaje transmit două inele?

În numărul de săptămâna trecută a suplimentului „Informația de Duminică”, „Fila de Psihologie” a etalat în spațiu-i dedicat semnificația purtării unui inel singular pe unul din cele 10 degete de la mână, pornind de la semnificația simbolică a fiecărui deget. Combinațiile de câte două inele (45 la număr) aduc o nouă semnificație pe care purtătoarea o transmite mai mult sau mai puțin conștient, după cum urmează.

Combinațiile degetelor mici

Degetul mic și inelarul de la mâna stângă: *„Îmi place să-mi aduc aminte de copilăria mea”*

Această combinație poate trăda o persoană naivă, credulă și imatură în relațiile amoroase, nutriend nostalgia iubirii părintești, foarte atașată de rădăcinile sale familiale.

Degetul mic și mijlociul de la mâna stângă: *„Când eram mic, mă aflam în centrul atenției”*

Imaginea copilului o domină pe cea a adultului. Nostalgic, regresiv, trăiește în simbioză cu trecutul său.

Degetul mic și arătătorul de la mâna stângă: *„E al meu!”*

Mai curând docil, dar foarte gelos, dacă va aventura să admirați farmecele unui necunoscut întâlnit pe stradă.

Degetul mic și degetul mare de la mâna stângă: *„Îmi place să-mi amintesc de trecut”*

Ludic, șmecher, seducător. Ca să știți cu cine aveți de-a face, îndrăgește pietrele vechi, valorile trecutului, plăcerile asociate cu amintirile sau cu istoria.

Degetul mic de la mâna stângă și degetul mare de la mâna dreaptă: *„Am nevoie să fiu în siguranță”*

Motivația sa este strâns legată de familie și de sentimentul de siguranță pe care îl avea în copilărie. Îi plac femeile/bărbații mature(i), care îi vor oferi bunăstarea și siguranța financiară și/sau afectivă pe care le caută mai presus de orice.

Degetul mic stâng și arătătorul drept: *„Controlez ceea ce îmi aparține”*

Persoana respectivă este posesivă și răzbunătoare. Cel care comite imprudența de a-i fi necredincios ori de a încerca să o priveze de bunurile sale va trebui să se aștepte să plătească pentru afrontul adus.

Degetul mic stâng și mijlociul drept: *„Cred că lucrurile pe care le cunosc sunt adevărate”*

Persoana în cauză nu are încredere în nimeni și în special în prietenii săi. Deși este inteligentă, chiar sclipitoare pe plan profesional, rămâne legată de copilărie și din această cauză are anumite reacții puerile care te pot lăsa cu gura căscată.

Degetul mic și inelarul drept: *„Mă agăț de trecut”*

Persoana respectivă refuză să îmbătrânească. Nevoia de regresie este probabil foarte vizibilă. Aveți de-a face cu o femeie-copil sau cu un bărbat care se teme de ravagiile timpului.

Degetul mic stâng și degetul mic drept: *„Viitorul este întotdeauna urmarea trecutului” sau „Trecutul trebuie să influențeze viitorul, ca să nu se schimbe nimic”*

Inelarul și mijlociul de la mâna stângă: *„Vreau să reușesc în viață”*

Femeia care poartă această combinație de inele este candida ideală pentru a îmbrăca haina unui viitor președinte de multinațională. O femeie cu un motor de Formula 1.

Combinațiile inelelor

Inelarul și mijlociul de la mâna stângă: Foarte preocupat de puterea de seducție pe care o exercită asupra anturajului.

Inelarul și arătătorul de la mâna stângă: *„Mă investesc în vocația mea, excluzând orice altă preocupare”*

Persoană posesivă și/sau pasionată

Inelarul și degetul mare de la mâna stângă: *„Visez, îmi inchipui, fantasmiez”*

O persoană care visează cu ochii deschiși, superstițioasă, emotivă, fragilă și romanescă.

Inelarul stâng și degetul mare drept: *„Sunt motivat să mă investesc”*

Temperament pasional.

Inelarul stâng și arătătorul drept: *„Îi apăr pe cei pe care îi iubesc” sau „Îmi stăpânesc bine talentele”*

Încearcă să-și controleze apropiații, pentru a-i proteja, și să-și cultive talentele.

Inelarul stâng și degetul mijlociu drept: *„Pun accentul pe credința mea, pe prejudecățile mele, pe echilibrul meu psihic”*

Probabil că încrederea în sine este foarte fragilă.

Inelarul stâng și inelarul drept: *„Voința mea este investită în sentimentele mele”*

Persoana respectivă este credincioasă oamenilor sau lucrurilor pe care le iubește, binevoitoare și plină de compasiune. Din o sută de femei observate, 17 purtau câte un inel pe fiecare deget înelar. Acestea erau cele mai numeroase combinații de două inele. Semnalul este unul de indisponibilitate amoroasă:

„Locul este ocupat”. Dar se poate să fie vorba și de o persoană care își afixează dorința de a se contopi cu viitorul soț, pe care îl caută. Alte trăsături suplimentare de caracter: sinceră, afectuoasă, introvertită, dar cât se poate de sociabilă.

Inelarul stâng și degetul mic drept: *„Viitorul meu este singurul lucru care mă pasionează”*

Nevoie insașiabilă de a anticipa și/sau de cunoaștere a viitorului mergând pe la ghicitori. Această combinație dezvăluie și o frustrare, în sensul larg al termenului.

Inelarul și degetul mic de la mâna dreaptă: *„Vreau să reușesc în viață”*

Femeia care poartă această combinație de inele este candida ideală pentru a îmbrăca haina unui viitor președinte de multinațională. O femeie cu un motor de Formula 1.

Combinații ale degetelor mijlocii

Mijlociul și arătătorul de la mâna stângă: *„Sunt obsedat de felul cum arăt”*

Și de ceea ce cred alții despre el/ea. Femeia este geloasă, iar bărbatul încăpățânat și posesiv. Invidiază succesele celorlalți, este gelos și posesiv în relațiile de prietenie și de amor.

Mijlociul și degetul mare de la mâna stângă: *„Îmi imaginez/exist pentru plăcere”*

Combinația dezvăluie o ființă creativă și foarte epicureană, careia îi place să apară, să pară și, în special, să nu dispară. Însă are și prejudecăți în materie de iubire, care nu îi permit să se stabilească.

Mijlociul stâng și degetul mare drept: *„Vreau să strălucesc”*

Persoană mai mult decât narcisică, având nevoie să fie admirată pe plan pur estetic, pentru a deschide porțile unei grădini tainice a cărei cheie nu o veți avea niciodată, căci poate fi și mai imprevizibilă decât vremea.

Mijlociul stâng și arătătorul drept: *„Îmi controlez apariția”*

Combinația de inele care confundă imaginea de sine cu cea a tatălui duce

adesea la comportamente de supunere față de părerea celorlalți. Persoana respectivă este foarte sensibilă la ce spune lumea despre ea.

Mijlociul stâng și mijlociul drept: *„Felul în care arăt depinde de inteligența mea”*

Persoană suficientă, plină de sine, în întregime centrată pe imaginea pe care și-a făcut-o despre sine. Va încerca să-i placă aceluia care o va considera centrul universului, punând-o mai presus de sine însuși. Perfectionismul său se vede și de pe Lună. În ultima vreme, astfel de persoane au apărut ca ciupercile după ploaie. Acesta este un efect al culturii televizuale de tip „eu și iarăși eu” și al publicității centrate pe mesajul corpului aproape gol al nimfetelor sau al masculilor feroce, pe cât de perfecți pe atât de intangibili.

Mijlociul stâng și inelarul drept: *„Originea socială îmi determină viața”*

Bovaric distins, supune orice relație acordului clasei sociale din care face parte.

Mijlociul stâng și degetul mic drept: *„Eu... sunt cel mai bun și mai frumos dintre toți”*

Profilul unei persoane ambițioase, foarte oportuniste și foarte egoiste. Statut social plus ambiție! Vorbește-mi de eul meu, doar asta mă interesează.

Mijlociul și inelarul de la mâna dreaptă: *„Aș vrea să am încredere în mine”*

Cerebral, intolerant, inflexibil și cărcotaș de primă mână. Dacă vă plac raporturile complexe, puternic cerebrale, ați găsit candidatul perfect ca să joace cu brio acest rol. Ar vrea să aibă încredere în sine, dar oare chiar își dorește asta cu adevărat?

Degetul mijlociu și degetul mic de la mâna dreaptă: *„Cred în viitorul meu”*

Dar viitorul are încredere în el? Persoana crede că are mereu dreptate, mai cu seamă atunci când greșește. Manifestă o foarte mare rea-credință.

Combinații ale arătătoarelor

Arătătorul și degetul mare de la mâna stângă: *„Plăcerea mea vine de la ceea ce posed”*

Ei sunt geloși, iar ele, invidioase. Persoane peste măsură de impulsive și de versatile, își schimbă părerile ca pe ciorapi.

Arătătorul stâng și degetul mare drept: *„Vreau să am totul”*

Veritabil semnal de frustrare sexuală ori sentimentală, inelele de pe aceste degete trădează o deposedare care adesea duce la comportamente bulimice, pentru compensare.

Arătătorul drept și arătătorul stâng: *„Controlez ceea ce îmi aparține”*

Persoană foarte posesivă și despotică. Are un simț ascuțit al politicii și își va cultiva ipocrizia cu mult talent, ca să ajungă să placă.

Arătătorul stâng și mijlociul drept: *„Nu am încredere în ceea ce posed”*

Persoana respectivă este foarte suspicioasă. Vă aflați în prezența unui manipulator de clasă. N-o să înghită niciodată gogoși de la nimeni.

Arătătorul stâng și inelarul drept: *„Sunt posesiv”*

Persoană acaparatoare și posesivă. Își investește voința în gelozie sau în nevoia de a-l poseda pe celălalt, ceea ce provoacă eșecul relației, în marea majoritate a cazurilor. Devorator de energie, acest individ funcționează de obicei prin negare. Este genul „da, dar...”

Arătătorul stâng și degetul mic drept: *„Vreau să am totul și încă ceva pe deasupra”*

Persoană care se poartă ca o vedetă, simulatoare versată, adesea și oportunistă. Pragul ei de toleranță se învârtă în jurul lui zero absolut, o mică ciudățenie care vă poate scoate peri albi. Nu spune niciodată ce gândește și nu gândește niciodată ceea ce spune.

Arătătorul și mijlociul de la mâna dreaptă: *„Încrederea în mine e la rașnire”*

Persoană aflată permanent în defensivă și neliniștită din fire.

Arătătorul și inelarul de la mâna dreaptă: *„Vreau să-mi domin micul univers”*

Voința de a domina este afișată negru pe alb. Ca să reușească acest lucru, persoana va face fără niciun scrupul uz de simțul său înăscut pentru intrigi. Este un individ greu de destabilizat, care posedă un caracter foarte ferm. Prudența este una dintre principalele sale calități.

Arătătorul și degetul mic de la mâna dreaptă: *„Îmi afirm ambiția”*

Persoanele respective sunt preocupate în mod esențial de propria carieră sau de siguranța lor financiară și prea puțin de iubire sau de nevoia de a-și seduce semenii, excepție făcând cei care îi pot da un impuls în carieră, așa cum și trebuie.

Din considerente legate de limitări ale spațiului paginii, am omis să etalăm în acest articol semnificația combinațiilor care includ degetul mare, considerând că celelalte, prezentate aici dumnea-voastră, sunt situații mai frecvent întâlnite.

Sursa:
„Dicționar ilustrat al gesturilor”, 2013
Pagină realizată de Ioana Zaharia

Ce crede Liam Hemsworth despre noua relație a lui Miley Cyrus cu Cody Simpson

Au trecut aproape două luni de când Miley Cyrus și Liam Hemsworth au anunțat că se despart, iar din acel moment viața amoroasă a cântăreței a fost plină de evenimente.

De la anunțarea despărțirii, Miley Cyrus a avut o relație de aproximativ o lună cu Kaitlynn Carter, iar acum formează un cuplu cu cântărețul Cody Simpson.

Publicația Us Weekly a obținut câteva informații despre ce crede Liam Hemsworth despre noua relație a lui Miley Cyrus cu Cody Simpson, iar E! are mai multe detalii despre surprinzătorul nou cuplu format din Cyrus și Simpson.

Potrivit unor surse citate de Us Weekly, Liam Hemsworth nu are nicio problemă cu noua relație a lui Miley.

„El vrea tot ceea ce este mai bun pentru ea – chiar dacă asta înseamnă că nu este vorba de el”, a declarat sursa. Mai mult decât atât, se pare că Liam Hemsworth se gândește că a venit momentul ca și el să treacă peste despărțire și să se întâlnească cu alte persoane. „În acest moment nu are o relație, dar este deschis către posibilitatea unei noi relații”, a mai completat sursa.

Relația dintre Cyrus și Simpson evoluează destul de repede, după ce săptămâna trecută cei doi au fost văzuți sărutându-se. Miley i s-a adresat lui Cody cu apelativul „iubitul meu” prin intermediul unei imagini postate pe Instagram Story, după ce a fost externată din spital.

Însă, potrivit E!, nu ar fi de fapt o relație atât de serioasă. „Miley se distrează și asta e tot”, a precizat sursa.

„Nu își dorește ceva serios. Îl cunoaște pe Cody de foarte mult timp și se simte confortabil cu el. Vrea doar să vadă cum evoluează lucrurile, de la zi la zi. Nu ia lucrurile în serios și nu se gândește foarte mult la ceea ce face. A fost într-o relație cu Liam mult timp și acum este momentul să facă ceea ce vrea să facă. Nu trebuie să răspundă nimănui și este foarte fericită așa”.

Kim Kardashian face o dezvăluire neașteptată despre botezul copiilor ei

Kim Kardashian și-a botezat cei trei copii, Saint, Chicago și Psalm în Armenia, iar acum ea le-a dezvăluit fanilor noi imagini de la eveniment.

Kim Kardashian a făcut o călătorie în Armenia care a fost cu totul și cu totul specială deoarece acolo, ea i-a botezat pe cei trei copii ai săi, Saint, Chicago și Psalm.

Acum însă, la câteva zile după ce a avut loc acest eveniment, ea le-a împărtășit fanilor de pe Instagram mai multe imagini emoționante. Kim Kardashian a purtat o rochie lungă până în pământ de culoare bej, în timp ce North a ales să poarte un costum din

două piese alb.

Însă, Kim Kardashian a făcut și o dezvăluire total neașteptată. Mai precis, ea a spus că a fost și ea botezată, alături de cei trei copii ai săi. „Mulțumesc, Armenia pentru faptul că mi-ai găzduit familia și am făcut o călătorie pe care o voi ține minte. Sunt atât de fericită pentru faptul că am fost botezată alături de copiii mei la catedrala din Armenia.”

Nu se știe însă dacă North, care a mai fost botezată și în Ierusalim, atunci când avea 22 de luni a fost botezată din nou, ea fiind văzută mergând alături de Kim în timpul ceremoniei, însă o sursă a confirmat pentru PEOPLE faptul că cei trei frați mai mici au fost botezați săptămâna aceasta la o catedrală

din Armenia.

Conform The Jerusalem Post, botezul lui North care a avut loc în 2015, a avut loc la Catedrala St. James, în centrul vechi din Ierusalim.

„Ei au zburat special la Ierusalim pentru botez. Știau că este aproape de Armenia și întotdeauna au visat să ajungă la Ierusalim. Era într-un cartier armenesc și au făcut acest eveniment într-o biserică veche frumoasă. A fost foarte frumos.”

Kim Kardashian a declarat că s-a simțit foarte bine în Ierusalim și că a fost o experiență extrem de frumoasă. „A fost o experiență atât de minunată pentru familie faptul că North a fost botezată în Ierusalim. Eu și Kanye suntem atât de recunoscători.”

Ilinca Vandici vorbește despre depresia postnatală

“Am încercat să fac față singură depresiei postnatale, dar n-am reușit în totalitate”.

Ilinca Vandici a făcut mărturisiri emoționante despre o perioadă extrem de grea din viața ei, mai precis despre cea în care s-a confruntat cu depresia postnatală.

Tot mai multe femei se confruntă cu depresia postnatală, o stare de tristețe, vinovăție, anxietate, care apare la femei imediat după ce dau naștere. De cele mai multe ori, femeile aleg să nu vorbească deschis despre asta din cauza presiunii sociale cu care se confruntă.

Ilinca Vandici și-a lansat un canal de YouTube, iar în primul ei video a vorbit despre un subiect extrem de sensibil: depresia postnatală. Prezentatoarea TV a dezvăluit care a fost experiența ei și de ce a decis să vorbească despre asta: „Una dintre problemele cu care m-am confruntat a fost depresia postnatală. Eu am făcut o greșală de-a lungul timpului și acum încerc să remediez situația; n-am prea vorbit despre lucrurile care m-au afectat, despre greutățile prin care am crescut pentru că am considerat așa, o imagine perfectă trebuie să fie perfectă. În perioada sarcinii am citit, am studiat,

m-am informat, am organizat tot, aveam impresia că nimic nu mă poate lovi, pentru că, nu-i așa, eu le știu pe toate. Însă lucrurile nu au stat tocmai așa.”

De asemenea, Ilinca Vandici a ținut să le dea câteva sfaturi femeilor care trec prin experiențe similare, demonstrându-le faptul că este important să vorbești deschis despre această experiență: „Există viață după o depresie postnatală. Nu încercați să duceți totul singure, eu am făcut asta și nu a fost bine. Vorbiți, destăinuți-vă, încercați să nu renunțați la lucrurile care vă plac. E în regulă să greșim, e în regulă să nu fim perfecte.”

